

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 75/03-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2004 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészároša a Daniela Švábyho prerokoval prijatú sťažnosť Ondreja Šalagu DREKOV, výroba buniek, kovo a drevovýroba, Kratinova 71, Martin, zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. S., M., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Martine v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 1149/95 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd v Martine v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 1149/95 p o r u š i l právo Ondreja Šalagu DREKOV, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ondrejovi Šalagovi DREKOV p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Martine povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ondrejovi Šalagovi DREKOV p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 200 Sk (slovom trinásťtisícdivesto slovenských korún), ktorú je Okresný súd v Martine povinný vyplatiť jeho právnemu zástupcovi JUDr. I. S. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 2. apríla 2003 č. k. I. ÚS 75/03-7 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť Ondreja Šalagu DREKOV, výroba buniek, kovo a drevovýroba, Kratinova 71, Martin (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného komerčným právnikom JUDr. I. S., M. (ďalej len „právny zástupca“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Martine (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 1149/95.

1.1 Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 27. marca 1995 podal okresnému súdu žalobu o zaplatenie 68 718 Sk za dodávku tovaru, o ktorej konanie doteraz nie je právoplatne ukončené. Sťažovateľ označil v sťažnosti konkrétne úseky konania a s ohľadom na ne považoval dobu konania za „neúmerne dlhú vzhľadom na charakter prejednávanej veci“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že predsedníčka okresného súdu v odpovedi na jeho sťažnosť na prietahy túto uznala za odôvodnenú. Napokon sťažovateľ uviedol, že Európskym súdom pre ľudské práva, ktorému 23. mája 2001 podal sťažnosť proti Slovenskej republike z rovnakého dôvodu, bol vyzvaný na podanie ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

1.2 Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva žiadal v konečnom návrhu na rozhodnutie (z 8. augusta 2003) priznať mu primerané finančné

zadosťučinenie v sume 200 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13 200 Sk.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. I. N., vyjadrením z 9. mája 2003 a právny zástupca sťažovateľa vyjadrením z 8. augusta 2003.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03).

II.

Na základe písomných vyjadrení účastníkov konania a obsahu spisu okresného súdu sp. zn. Cb 1149/95 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav tohto konania:

1. Dňa 27. marca 1995 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa (žalobcu) na vydanie platobného rozkazu (ďalej len „žaloba“), ktorým sa voči žalovanému (fyzickej osobe) domáhal uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 68 718 Sk s príslušenstvom za dodané (fakturované) výrobky. Vec bola pôvodne zapísaná pod sp. zn. 1 Rob 656/95, v súčasnosti je zapísaná pod sp. zn. Cb 1149/95.

2. Právny zástupca sťažovateľa 13. septembra 1995 upresnil obchodné meno žalobcu (z pôvodného označenia v žalobe „DREKOV výroba buniek, kovo a drevovýroba Martin

-Priekopa“ na „Ondrej Šalaga – DREKOV výroba buniek, kovo a drevovýroba Martin -Priekopa“) a v tom istom mesiaci zaplatil aj súdny poplatok za žalobu, na ktorého zaplatenie bol vyzvaný okresným súdom 11. augusta 1995. Následne okresný súd 6. októbra 1995 vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný 26. októbra 1995 odpor. Žalovaný v odpore navrhol zohľadniť zmluvu o prevzatí dlhu, ktorú medzičasom uzavrel s označenou právnickou osobou, a zároveň navrhol, aby za súhlasu sťažovateľa bola táto pribratá do konania ako ďalší účastník na strane žalovaného.

3. Okresný súd nariadil pojednávanie na 14. jún 1996, ktoré po upresnení označenia žalobcu a vyjadrení sťažovateľa (ktorý nesúhlasil ani so zmluvou o prevzatí dlhu, ani s navrhnutým postupom žalovaného) bolo odročené na 16. august 1996 z dôvodu neúčasti žalovaného, ktorý bol preto predvolaný na ďalšie pojednávanie pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. Pojednávanie 16. augusta 1996, na ktorom boli vypočutí obaja účastníci (právny zástupca žalovaného vzniesol námietku nedostatku pasívnej legitímácie vzhľadom na uzavretie kúpnopredajnej zmluvy, ktorej predmetom mal byť aj záväzok o prevzatí dlhu žalovaného), bolo odročené na neurčito za účelom výsluchu svedka (s ktorým mal žalovaný uzavrieť spomenutú kúpnopredajnú zmluvu) cestou dožiadaného súdu v Dunajskej Strede. Tento výsluch dožiadaný súd vykonal 8. novembra 1996 (svedok o. i. uviedol, že prevzatie záväzkov za žalovaného mala prevziať označená právnická osoba, v mene ktorej konal ako konateľ). Po vrátení spisu 13. novembra 1996 bolo nariadené pojednávanie na 1. apríl 1997, na ktoré sa z účastníkov konania nedostavil žalovaný. Pojednávanie bolo odročené na neurčito bez uvedenia dôvodu.

4. Okresnému súdu bolo 30. apríla 1997 doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa označené ako „zmena návrhu“, ktorým sťažovateľ navrhol, aby na strane žalovaného pristúpil do konania ďalší účastník. Táto zmena návrhu bola 20. novembra 1997 odoslaná okresným súdom právnenému zástupcovi žalovaného, ktorý sa k nej písomne vyjadril 28. novembra 1997.

5. Následne boli opakovane nariadené a zrušené (odročené) pojednávania: pojednávanie nariadené na 21. apríl 1998 bolo zrušené na žiadosť právneho zástupcu

žalovaného (z dôvodu kolízie s iným pojednávaním a z dôvodu, že žalovaný nesúhlasí so substitučným zastúpením); pojednávanie nariadené na 14. júl 1998 bolo zmenené (bez uvedenia dôvodu) na 8. september 1998, ktoré bolo zrušené na žiadosť právneho zástupcu žalovaného (z dôvodu, že žalovaný je v cudzine a trvá na osobnej účasti na pojednávaní); pojednávanie nariadené na 3. november 1998, ktorého sa zúčastnil sťažovateľ, jeho právny zástupca a právny zástupca žalovaného, bolo odročené na neurčito bez uvedenia dôvodu (zo spisu je však zrejmé, že sa tak stalo na žiadosť právneho zástupcu žalovaného z dôvodu, že žalovaný je v cudzine a trvá na osobnej účasti na pojednávaní).

6. Právny zástupca žalovaného v novembri 1998 okresnému súdu oznámil, že žalovaný sa vráti z cudziny až v druhej polovici roku 1999, resp. na žiadosť okresného súdu zo 4. mája 1999 oznámil 25. augusta 1999, že návrat žalovaného z cudziny je možné predpokladať až koncom kalendárneho roku 1999.

7. Právny zástupca sťažovateľa listom z 12. februára 2002 požiadal okresný súd o „vytýčenie termínu pojednávania“ s poukazom na to, že „posledné pojednávanie sa uskutočnilo 3. novembra 1998, čo je viac než tri roky“. Dňa 28. augusta 2002 podal sťažnosť na prieťahy v konaní.

8. Okresný súd 16. októbra 2002 nariadil pojednávanie na 15. január 2003, ktoré z dôvodu neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu (ktorý požiadal o zmenu termínu pojednávania z dôvodu, že „do 23. 1. 2003 budem mimo územia Slovenskej republiky a môj klient (...) nesúhlasí so substitučným zastúpením“) bolo odročené na 12. február 2003, keď po pojednávaní za účasti sťažovateľa, jeho právneho zástupcu a právneho zástupcu žalovaného okresný súd rozsudkom žalobe sťažovateľa v celom rozsahu vyhovel. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo doručené právnym zástupcom účastníkov 14., resp. 25. marca 2003; rozsudok nadobudol právoplatnosť 14. apríla 2003.

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 1149/95 došlo k porušeniu práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...)“.

2. Predsedníčka okresného súdu uviedla, že „(..) do dňa 3. 11. 1998 sa vo veci plynulo konalo. Nekonanie vo veci od 4. 11. 1998 do 15. 10. 2002 vyvolala okolnosť neprítomnosti žalovaného na území SR, pričom jeho právny zástupca súdu viackrát tlmočil výslovnú žiadosť žalovaného o možnosť byť osobne prítomný na pojednávaní. Existovali tu teda dôvody pre prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. a) O. s. p. K vydaniu uznesenia o prerušení konania do doby návratu žalovaného zo zahraničia nedošlo omylom (spis Cb 1149/95 bol nesprávne pripojený k nesúvisiacemu konaniu). V tomto smere súd rešpektoval právo žalovaného účastníka konať pred súdom. (...) K priet'ahom v konaní teda došlo, ale v prípade, že by súd prerušil konanie rozhodnutím podľa ust. § 109 ods. 2 písm. a) O. s. p., po dobu jeho prerušenia by nebolo možné dobu od 4. 11. 1998 do 23. 1. 2003, po ktorú trvali dôvody prerušenia, hodnotiť ako priet'ahy v konaní. Ak však nedopatrením k rozhodnutiu o prerušení nedošlo, potom je zrejme nutné túto dobu hodnotiť ako priet'ahy v konaní. Pokiaľ ide o dobu od 27. 3. 1995 do 5. 10. 1995, za jej dĺžku zodpovedá žalobca, ktorý nepodal žalobu kvalifikovane (nesprávne označil žalobcu a nezaplatil súdny poplatok). Pokiaľ ide o dobu od 26. 10. 1995 do 3. 11. 1998, doba medzi jednotlivými úkonmi súdu zodpovedá nadmernej pracovnej zaťažnosti sudkyne pre dlhodobé výrazne nedostatočné obsadenie súdu sudcami i prístupu žalobcu, ktorý dodatočne počas konania navrhol rozšírenie účastníkov na žalovanej strane, resp. zmenu žaloby, pričom v konečnom dôsledku tieto zobral späť. S prihliadnutím na uvedené okolnosti prípadu považujem požiadavku žalobcu na odškodnenie vo výške 200 000,- Sk za výrazne neprimeranú. Tiež s prihliadnutím na charakter a hodnotu prejednávanej veci, dĺžku celkovej doby konania, to, že t. č. je vec už právoplatne skončená, za naopak primerané možno považovať odškodnenie na úrovni rozpätia max. 5 000,- Sk až 10 000,- Sk“.

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v reakcii (z 8. augusta 2003) na toto vyjadrenie okresného súdu uviedol, že „(..) aj v období od 5. 10. 1995

do 3. 11. 1998 došlo k priet'ahom v konaní. Poukazujem najmä na dobu od 12. 5. 1997 do 19. 11. 1997 (šesť mesiacov), počas ktorej súd nekonal, a dobu od 26. 2. 1998 do 3. 11. 1998 (osem mesiacov), počas ktorej súd neúčelne odročoval termíny pojednávania. Okresný súd uznal priet'ahy v konaní za obdobie od 4. novembra 1998 do 15. októbra 2002. Ospravedlnil ich dlhodobou neprítomnosťou odporcu na území Slovenskej republiky a jeho výslovným prianím zúčastniť sa pojednávania. Som presvedčený, že tento dôvod celkom neobstoí. Odporca bol riadne zastúpený advokátom s plnou mocou pre celé konanie. V dobe do 3. novembra 1998 boli vykonané všetky dôkazy ním navrhnuté a odporca, ani jeho právny zástupca nenavrhli ďalšie dôkazy, ani súdu neoznámili, z akého dôležitého dôvodu sa odporca chce zúčastniť pojednávania osobne a prečo nestačí samotná účasť jeho právneho zástupcu. Nechcem spochybníť právo odporcu byť osobne prítomný na pojednávani, toto právo však nesmie byť samoučelné a nesmie popierať právo navrhovateľa na rýchle a bezpriet'ahové súdne konanie. Napriek opakovaným žiadostiam o osobnú prítomnosť na konaní súdu odporca sa nezúčastnil na pojednávani dňa 12. februára 2003, hoci podľa vyjadrenia jeho právneho zástupcu sa nachádzal na území Slovenskej republiky. Na tomto pojednávani súd rozhodol v neprospech odporcu a on sa proti rozsudku neodvolal, teda s ním súhlasil. Aj to svedčí o účelovosti jeho požiadavky na osobnú prítomnosť na pojednávani. V konaní odporcu vidím zámer predlžovať súdne konanie, čo mu súd svojim postupom umožnil. Okresný súd nenariadil pojednávanie na koniec roka 1999 alebo začiatok roka 2000, hoci podľa oznámenia odporcovho právneho zástupcu, ktoré súd dostal 25. augusta 1999, odporca sa mal vrátiť na Slovensko koncom roka 1999. Naopak súd v roku 2000 a 2001 vôbec nekonal. V roku 2002 začal konať až po tom, čo mu bola doručená sťažnosť na priet'ahy v konaní. Pokiaľ okresný súd odôvodnil priet'ahy v konaní nadmernou pracovnou zaťaženosťou sudkyne pre dlhodobé výrazne nedostatočné obsadenie súdu sudcami, táto skutočnosť nemôže byť pripísaná na vrub sťažovateľa. Je povinnosťou súdu prípadne štátu vytvoriť také podmienky a prijať také opatrenia, aby nevznikali neodôvodnené priet'ahy. Čo sa týka môjho návrhu na zmenu žaloby a pristúpenia ďalšieho účastníka do konania, ten som podal z dôvodu opatrnosti na základe prednesov odporcu. Keďže súd do dňa pojednávania 15. januára 2003 o ňom nerozhodol, vzal som ho späť, aby som urýchlil konanie. V opačnom prípade by súd na pojednávani dňa 12. februára 2003

nemohol meritórne rozhodnúť. Nazdávam sa, že tento návrh neprispel k priet'ahom konania závažným spôsobom vzhľadom na celkový postup súdu (...)“.

4. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

4.1 Ústavný súd konštatuje, že s'ťažovateľom napadnuté občianskoprávne konanie vo veci zaplattenia peňažnej pohľadávky za dodané (fakturované) výrobky, ktoré sa začalo 27. marca 1995 a právoplatne skončilo 14. apríla 2003, trvalo vyše 8 rokov. Inými slovami, osem rokov len v konaní pred súdom prvého stupňa bolo potrebných na odstránenie stavu právnej neistoty s'ťažovateľa ako žalobcu, čo je základným účelom práva zaručeného v cit. článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Túto dĺžku konania nemožno ospravedlniť zložitost'ou veci z hľadiska dotknutých ustanovení hmotného či procesného práva.

4.2 Podľa predsedníčky okresného súdu za určité predĺženie konania zodpovedá aj s'ťažovateľ (v dôsledku nedostatkov jeho žaloby a jej neskoršej zmeny). Ústavný súd uznáva, že v okolnostiach veci nedostatky žaloby (nesprávne označenie žalobcu a nezaplattenie súdneho poplatku) bránili okresnému súdu v počiatočnom štádiu konania (pozri bod 2 časti II nálezu) odstrániť stav právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľ ako žalobca nachádzal, a že tieto nedostatky nemožno prenášať na konajúci všeobecný súd. Priet'ahy v konaní od jeho začiatku až do septembra 1995 idú preto na vrub s'ťažovateľa (mutatis mutandis I. ÚS 108/02, I. ÚS 41/02). Toto správanie s'ťažovateľa však nemalo žiadny podstatný vplyv na ďalší postup okresného súdu ani neovplyvnilo zistenú dĺžku konania.

4.3 Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ existujú ústavne relevantné dôvody, ktorými je nečinnosť súdu možné ospravedlniť (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Predsedička okresného súdu ospravedlňovala nekonanie vo veci od 4. novembra 1998 do 15. októbra 2002 okolnosťou „neprítomnosti žalovaného na území SR“ a tým, že „jeho právny zástupca súdu viackrát tlmočil výslovnú žiadosť žalovaného o možnosť byť osobne prítomný na pojednávaní“. Podľa nej tu preto existovali „dôvody pre prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. a) O. s. p.“ a len preto, že k rozhodnutiu o prerušení nedošlo, „(...) je nutné túto dobu hodnotiť ako priet'ahy v konaní“. Ústavný súd toto vysvetlenie nekonania okresného súdu nemohol celkom akceptovať.

Zo spisu vyplýva „pobyt žalovaného v cudzine“ a z tohto dôvodu požadované odročenie nariadených pojednávaní jeho právnym zástupcom len do konca „kalendárneho roku 1999“ (pozri bod 6 časti II nálezu). V ďalšom období okresný súd neurobil žiadny procesný úkon za účelom zistenia, či táto prekážka konania, ak ju za takú považoval, naďalej trvá, a preto jeho nečinnosť v konaní v rokoch 2000, 2001 a v roku 2002 až do 15. októbra nemožno touto okolnosťou ospravedlniť. Vzhľadom na ustanovenie § 111 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého „Ak je konanie prerušené podľa § 109, súd robí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá (...)“, by zrejme nebolo možné v okolnostiach danej veci takúto nečinnosť okresného súdu ospravedlniť (mutatis mutandis I. ÚS 21/00) ani v prípade jeho formálneho rozhodnutia (proti ktorému by mali navyše účastníci konania aj riadny opravný prostriedok) o prerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. a) OSP.

Pretože ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by namietaný priet'ah bolo možné pripísať zložitosti veci, správaniu účastníkov konania alebo iným okolnostiam nachádzajúcim sa mimo dispozičnej sféry okresného súdu, ústavný súd dospel

k záveru, že predmetný prieťah bol spôsobený postupom okresného súdu. Zistenú nečinnosť po dobu 2 rokov a vyše deviatich mesiacov, ktorá sa podľa názoru ústavného súdu v rozhodujúcej miere podieľala na zistenej dĺžke konania, ústavný súd preto považoval za zbytočný prieťah v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

4.4 Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

5.1 Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 000 Sk.

5.2 Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa cit. ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa (pozri body 4.1 až 4.3 tejto časti) považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

5.3 Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania vo výške 13 200 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia komerčným právnikom JUDr. I. S., M.. Náhrada sa priznala za tri úkony právnej pomoci (príprava a prevzatie veci, sťažnosť z 12. marca 2003 a vyjadrenie z 8. augusta 2003) v hodnote po 4 270 Sk (základom pre výpočet výšky odmeny za úkon právnej pomoci bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2002 vo výške 12 811 Sk) a k tomu trikrát náhrada režijného paušálu po 128 Sk [§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c), § 19 ods. 3, § 24 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 591/2002 Z. z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci]. Ústavný súd preto rozhodol, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2004